

ното училище, но за зла честъ, не можилъ: казали му, че е слабъ по нѣкой прѣдмѣтъ, като му посвѣтвали да се върне и още подготви. Нѣмало какво да се прави и за да не остане съвсемъ безъ пари въ непозната страна, Ангеловъ рѣшилъ, да се върне назадъ въ Болградъ. — „Ехъ, синко! това врѣщане не е на добро“ казала майка му, кога си дошелъ, като си мислѣла, че по би сполучилъ нейний Георги, ако би потърпѣлъ и потеглилъ тамъ на мѣстото, въ София. Ни най-малко не се смѣтилъ Ангеловъ, отъ прѣдчувствията на майка си. Съ още по-голѣмо старание се заловилъ той, да се приготвя и вече не по домашенъ начинъ, а като воленъ слушателъ, — въ III-й классъ на болградската гимназия. На другата година, той пакъ заминалъ за София, къдѣто слѣдъ едно малко подготвяние по математиката, постѣпилъ въ Военното училище, което въ 1884 год. свършилъ заедно съ другаритѣ си отъ IV-й випускъ и билъ произведенъ въ чинъ *подпоручикъ*, съ зачисление на служба въ Силистренската дружина.

Слѣдъ явяването си въ дружината, Ангеловъ взелъ отпускъ и заминалъ да обиди родний си градъ.

Съ каква радостъ го посрѣщнали роднитѣ му, а особно майка му и какъ се зачутили прѣдишнитѣ му приятели, които никога не мислили, че отъ извѣстний тѣмъ крѣчмаринъ Георги, ще стане нѣкой пѣтъ офицеринъ! Всичкото прѣдишно се забравило и всички се